

## Arrest

nr. 347 014 van 21 mei 2026  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA  
Auguste Reyerslaan 106  
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 juli 2025 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Procedurele voorgaanden

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

*“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 juli 2025 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.*

*De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de*

*vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005- 06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).*

*Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.*

*Uit de inlichtingen waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij ambtshalve uit de bevolkingsregisters werd afgevoerd. Gelet op artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt zij dus verondersteld het land te hebben verlaten. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep.*

*Het beroep komt onontvankelijk voor.”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 maart 2026 diende verzoeker een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 20 april 2026, alwaar hem de mogelijkheid werd geboden om te reageren op de in de beschikking van 2 maart 2026 opgenomen grond, legt de voor verzoeker optredende raadvrouw een stuk neer waaruit blijkt dat verzoeker sedert augustus 2025 verblijft in een voorziening voor noodopvang van het burgerplatform BXLRefugees in Anderlecht. Hiermee weerlegt zij bijgevolg het in de beschikking van 2 maart 2026 aangehaalde vermoeden van vertrek ten gevolge van verzoekers afvoering uit de bevolkingsregisters. Het standpunt dat werd uiteengezet in de beschikking van 2 maart 2026 dient bijgevolg te worden verlaten en een verder onderzoek van het ingediende beroep dringt zich op.

## 2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoeker, die via de Portugese diplomatieke vertegenwoordiging in Luanda een visum type C verkreeg, kwam, volgens zijn verklaringen, op 23 september 2024 het Rijk binnen.

2.2. Op 24 september 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

2.3. Verweerder richtte op 18 december 2024 een verzoek tot overname aan de Portugese autoriteiten op grond van artikel 12.4 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013).

2.4. De Portugese autoriteiten stemden op 12 februari 2025 in met het overnameverzoek.

2.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 10 maart 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Op 17 juli 2025 werd door de politie vastgesteld dat verzoeker niet verbleef op het door hem opgegeven adres in Evere.

2.7. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 31 juli 2025 de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing, die verzoeker op 6 augustus 2025 bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51/5, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de heer:*

*naam: [L.C.]  
voornaam: [B.]  
[...]  
nationaliteit : Angola*

*het voorwerp van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 31.07.2025*

*Overwegende dat op 12.02.2025 een akkoord werd bekomen van lidstaat Portugal op grond van artikel 12 (4) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).*

*Overwegende dat artikel 29, §1 van de Dublin Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.*

*Overwegende dat artikel 29, §2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.*

*Overwegende dat artikel 9, §2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29, §2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.*

*Overwegende dat betrokkene op 17.03.2025 een beslissing ‘bijlage 26quater’ kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.*

*Overwegende dat artikel 51/5, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) het volgende stelt : “Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving. Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt. Overwegende dat een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, in onder meer in de volgende gevallen:*

*2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken*

*(...)”,*

*Overwegende dat artikel 74/22, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: “Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, teruggrijvings-, terugkeer of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan”;*

*Overwegende dat artikel 74/22, § 2 stelt: “De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, teruggrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt. Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking.”*

*Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden te communiceren aan onze diensten (artikel 74/22, §1, 3°).*

*Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt in persoon te verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel (artikel 74/22, §1, 4°).*

*Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt bereikbaar en beschikbaar te blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel (artikel 74/22, §1, 6°).*

*Overwegende dat op 31.07.2025 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29, §2 van de Dublin Verordening omdat:*

*Betrokkene was op 10.03.2025 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 17.03.2025 rechtstreeks kennis van deze beslissing.*

*Betrokkene deelde op 29.03.2025 mee dat hij verblijft op het privéadres: [...], 1140 Evere. Deze brief bereikte ons per aangetekende zending op 02.04.2025.*

*Op 17 juli 2025 voerde de politiezone Polbruno/com om 12u05 een wooncontrole uit op het adres [...], 1140 Evere. Betrokkene werd tijdens deze controle niet aangetroffen. Betrokkene zijn naam stond niet op de bel. Uit een bevraging bij de bewoners van ieder verdiep bleek dat betrokkene bij niemand was gekend.*

*Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.*

*Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".*

*De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.*

*Gelet op het voorgaande zijn de Portugese autoriteiten conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening op 31.07.2025 in kennis gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en werd gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden.*

Dit is de bestreden beslissing.

### 3. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

### 4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2, 12.2, 27 en 29 van de verordening nr. 604/2013, van artikel 9.2 van de uitvoeringsverordening nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van

verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de uitvoeringsverordening nr. 118/2014) en van artikel 51/5, § 6 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

*“Violation des articles 2, 12 § 2, 27 et 29 du Règlement (UE) n° 604/2013 (Règlement Dublin III)*

*Premièrement, la décision méconnaît les conditions d'application strictes prévues à l'article 29, § 2 du Règlement Dublin III, qui n'autorise une prolongation du délai de transfert qu'en cas de preuve concrète d'une soustraction volontaire à la procédure.*

*La Cour de Justice de l'Union européenne, dans son arrêt C-163/17 (Jawo), a précisé que la soustraction suppose des éléments objectifs, multiples et concordants, démontrant une volonté délibérée du demandeur d'échapper au transfert.*

*En l'espèce, aucune preuve de ce type n'est fournie par l'Office: un unique contrôle de domicile infructueux ne saurait à lui seul justifier une telle qualification.*

*Par ailleurs, l'article 2 du Règlement, qui définit les termes juridiques clés, impose une interprétation rigoureuse de la notion de soustraction. Le comportement du requérant, qui a communiqué son adresse par recommandé et n'a jamais manifesté d'intention d'échapper à la procédure, ne correspond en rien à cette définition.*

*L'article 12 §2 du même Règlement est également violé. Il n'est pas établi que le document de séjour portugais sur lequel l'Office fonde la responsabilité du Portugal était encore valable à la date de l'entrée du requérant en Belgique. L'absence de cette preuve fondamentale aurait dû exclure la responsabilité du Portugal.*

*Enfin, l'article 27 du Règlement Dublin III garantit au demandeur un droit à un recours effectif, suspensif et utile contre une décision de transfert. Or, la désignation du requérant dans une «place Dublin» par Fedasil, combinée à l'absence de toute concertation ou entretien, a visé à organiser matériellement son éloignement sans attendre l'issue du recours, contournant ainsi les garanties procédurales fondamentales. Ce dispositif a été expressément condamné par la CJUE dans les arrêts Cimade et GISTI (C-179/11) et C-92/21, qui interdisent toute mesure visant à dissuader ou à empêcher le plein exercice du recours suspensif prévu à l'article 27.*

*Violation de l'article 9 §2 du Règlement d'exécution (UE) n° 118/2014*

*Cette disposition, modifiant le règlement (CE) n° 1560/2003, impose aux États membres de notifier de manière claire et personnalisée les décisions de transfert ainsi que leurs conséquences. Elle exige également que les circonstances individuelles du demandeur soient prises en compte avant toute décision.*

*Or, le requérant n'a jamais été convoqué, ni informé du contrôle à son domicile, ni mis en demeure de justifier de sa présence. Il n'a donc jamais été mis en position d'exercer ses droits de manière effective. La décision contestée repose exclusivement sur une présomption déduite d'une absence temporaire, sans que les obligations d'information, de diligence et d'individualisation du traitement aient été respectées.*

*Violation de l'article 51/5, §6 de la loi du 15 décembre 1980*

*En droit belge, cet article prévoit que l'exécution du transfert ne peut intervenir tant que le recours est pendant, sauf si le recours est expressément déclaré non suspensif. Il s'agit d'une disposition essentielle garantissant l'effectivité du recours dans le cadre du mécanisme Dublin.*

*En organisant l'éloignement du requérant via son placement dans une place d'accueil Dublin pendant que son recours était encore pendant devant le Conseil, l'administration a violé le caractère suspensif de ce recours. Il s'agit d'une atteinte manifeste à l'article 51/5, §6 de la loi du 15 décembre 1980 et au droit fondamental à un recours effectif protégé par l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.”*

4.1.2.1. De Raad stelt vast dat het hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in het arrest van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 (Jawo) het volgende heeft gesteld:

*“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”*

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij de kennisgeving van de beslissing van 10 maart 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk werd geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht in toepassing van artikel 74/22, § 1 van de Vreemdelingenwet en de mogelijke gevolgen bij niet-naleving.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoeker, via zijn toenmalige raadvrouw, verweerder op 29 maart 2025 schriftelijk op de hoogte stelde van het feit dat hij zijn gekozen woonplaats overbracht naar een adres in Evere. Er blijkt tevens dat de politiediensten op 17 juli 2025 een uitgebreid onderzoek doorvoerden en hierbij vaststelden dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verbleef en ook niet gekend was door de bureaus.

Door te duiden dat er slechts één adrescontrole gebeurde toont verzoeker niet aan dat hij, op het ogenblik dat deze controle gebeurde, (nog) op het door hem opgegeven adres verbleef en dat herhaalde controles tot een andere vaststelling hadden kunnen leiden. Hierbij moet worden herhaald dat de adrescontrole zich niet beperkte tot een louter aanbellen, maar er ook een buurtonderzoek werd gedaan en hieruit bleek dat verzoeker niet was gekend.

Aangezien verzoeker wist dat het niet meedelen van zijn adres in België gevolgen kon hebben op procedureel vlak en het niet ter discussie staat dat hij niet kon worden aangetroffen op het laatste adres dat hij aan verweerder meedeelde kan niet worden vastgesteld dat verweerder artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 heeft geschonden door in de bestreden beslissing aan te geven dat verzoeker is ondergedoken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat er onvoldoende elementen zijn om te kunnen besluiten dat hij werkelijk de bedoeling had om zich te onttrekken aan een uitvoering van een overdrachtsbesluit kan het volstaan erop te wijzen dat het Hof van Justitie, in voormeld arrest, het volgende overwoog:

*“De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.”*

Een schending van artikel 29 van de verordening nr. 604/2013 kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. Verzoekers verwijzing naar artikel 2 van de verordening nr. 604/2013 is daarnaast irrelevant. Verweerder weerhoudt immers geen *“risico op onderduiken”*, maar heeft vastgesteld dat verzoeker is ondergedoken.

Tot een schending van artikel 2 van de verordening nr. 604/2013 kan niet worden besloten.

4.1.2.3. Ook de aangevoerde schending van artikel 12.2 van de verordening nr. 604/2013 is niet dienstig. De grief die verzoeker ontwikkelt heeft immers geen betrekking op de in casu bestreden beslissing maar op de beslissing van gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 maart 2025 waarbij werd geoordeeld dat de Portugese autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Voormelde beslissing moet duidelijk worden onderscheiden van de in casu bestreden beslissing waarbij de overdrachtstermijn wordt verlengd.

Een schending van artikel 12.2. van de verordening nr. 604/2013 blijkt niet.

4.1.2.4. Door te duiden dat in artikel 27 van de verordening nr. 604/2013 is vastgelegd dat hij dient te beschikken over het recht om tegen een overdrachtsbesluit een beroep in te stellen bij een rechterlijke instantie – een mogelijkheid die hij had en waarvan hij gebruik heeft gemaakt – toont verzoeker evenmin aan dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Ten overvloede moet erop worden gewezen dat nergens uit blijkt dat verweerder verzoeker onderbracht in een centrum met het oog op de uitvoering van het overdrachtsbesluit – zijn uiteenzetting hieromtrent slaat dus nergens op – en dat het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 maart 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ondertussen reeds werd afgewezen bij arrest nr. 344 345 van 7 april 2026.

4.1.2.5. Inzake de aangevoerde schending van de uitvoeringsverordening nr. 118/2014 kan het volstaan op te merken dat deze verordening slechts twee artikelen, en dus geen “*artikel 9.2*”, bevat. Verzoeker verwijst dus naar een niet bestaande bepaling en een dergelijke kritiek laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast..

Zo al zou moeten worden aangenomen dat het de bedoeling is van verzoeker om te verwijzen naar artikel 1, 5) van de uitvoeringsverordening nr. 118/2014, waarin is voorzien in de vervanging van artikel 9.2 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 1560/2003), moet voorts worden gesteld dat verzoeker dan schijnbaar uitgaat van een incorrecte lezing van deze bepaling. Het artikel 9.2 van de verordening nr. 1560/2003, zoals gewijzigd door artikel 1, 5) van de uitvoeringsverordening nr. 118/2014, voorziet voor verweerder louter in een tijdige en verplichte kennisgeving “*aan de verantwoordelijke lidstaat*” indien, om een van de in artikel 29.2 van verordening nr. 604/2013 bedoelde redenen, niet binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname kan worden overgegaan tot de overdracht van de betrokken vreemdeling. De bepaling heeft bijgevolg enkel betrekking op de kennisgeving aan de verantwoordelijke lidstaat en niet aan verzoeker, zodat hij deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan invoeren.

Een schending van artikel 9.2 van de verordening nr. 1560/2003, zoals gewijzigd bij artikel 1, 5) van de uitvoeringsverordening nr. 118/2014 blijkt dus ook niet.

4.1.2.6. In artikel 51/5, § 6 van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, met name dat een beroep tegen een overdrachtsbesluit een schorsende werking moet hebben. Zijn betoog laat dan ook niet toe een schending van deze wetsbepaling vast te stellen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij verschaft in dit verband de volgende toelichting:

*“B. La violation de l’article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme et de libertés fondamentales (ci-après « CEDH »).*

*La décision de prolongation du délai de transfert Dublin à dix-huit mois porte atteinte au droit du requérant à ne pas être soumis à des traitements inhumains ou dégradants, tel que garanti par l’article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales (CEDH), qui dispose:*

*« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »*

*Le mécanisme Dublin impose déjà une incertitude administrative significative aux demandeurs, en les privant de stabilité pendant toute la durée de la procédure. En prolongeant cette situation à dix-huit mois sur une base infondée, l’Office des étrangers a exposé le requérant à une prolongation injustifiée d’un état de vulnérabilité.*

*Le requérant reste ainsi sans perspective claire de traitement de sa demande, privé de statut stable, de protection juridique durable et de perspective d’intégration. Cette suspension prolongée de ses droits fondamentaux, sans fondement légal suffisant, constitue un traitement dégradant au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’homme.*

*L’allongement du délai de transfert maintient le requérant dans une précarité administrative et psychologique grave.*

*Le transfert du requérant est envisagé vers le Portugal, un État membre qui, selon de nombreux rapports, présente de graves lacunes systémiques dans le système d'accueil des demandeurs Dublin. Des rapports récents du Conseil portugais pour les réfugiés (CPR), de l'AIDA (Asylum Information Database) et du Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe ont souligné:*

- *des conditions d'accueil indignes (absence de logement, centres surpeuplés),*
- *des ruptures dans la continuité de la procédure d'asile pour les transférés Dublin,*
- *l'absence de soutien juridique effectif pour les demandes réintroduites.*

*La jurisprudence M.S.S. c. Belgique et Grèce (CEDH, 21 janv. 2011, n° 30696/09) impose une obligation de vérification individuelle et préalable des conditions d'accueil dans l'État de destination, dès lors qu'il existe un risque sérieux de traitement contraire à l'article 3 CEDH. Une application aveugle du mécanisme Dublin sans analyse personnalisée viole cette exigence.*

*En l'espèce, aucune évaluation individuelle du risque réel n'a été effectuée. Aucune motivation circonstanciée ne permet d'exclure un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de transfert vers le Portugal.*

*Le requérant n'a pas eu la possibilité d'être entendu sur ces craintes, ni d'exercer un recours effectif pour s'en prémunir. Cela constitue une violation conjointe des articles 3 et 13 de la CEDH, tels qu'interprétés notamment dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse (CEDH, 4 nov. 2014, n°29217/12), qui impose une analyse rigoureuse du risque de violation de l'article 3 en cas de transfert Dublin.*

*La décision de prolongation du délai de transfert, en maintenant artificiellement le requérant dans un état de précarité extrême, en l'exposant à un transfert vers un État ne garantissant pas le respect de ses droits fondamentaux, et en lui refusant l'accès à un recours effectif sur ce point, viole l'article 3 de la CEDH. "*

4.2.2. De aandacht dient erop te worden gevestigd dat verzoeker, door voor te houden dat de verlenging van de termijn om hem over te dragen aan Portugal tot maximaal achttien maanden tot een aanzienlijke administratieve onzekerheid en tot een psychologische precaire situatie leidt, hem een stabiele status ontnemt en zijn staat van kwetsbaarheid bestendigt, niet aantoont dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

In de mate dat verzoeker daarnaast stelt van oordeel te zijn dat hij in Portugal dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en in dit verband verwijst naar de opvangmodaliteiten in dat land, naar de wijze waarop de behandeling van verzoeken om internationale bescherming er verloopt en naar de, volgens hem, gebrekkige juridische ondersteuning die er wordt verstrekt, moet nogmaals worden vastgesteld dat deze grief is gericht tegen de beslissing om hem over te dragen aan de Portugese autoriteiten en niet tegen de bestreden beslissing, waarin slechts wordt bepaald dat de overdrachtstermijn wordt verlengd. Deze kritiek, inclusief de bedenkingen aangaande de verplichting die op verweerder rust om een individueel onderzoek door te voeren alvorens een overdrachtsbesluit te nemen en om te motiveren, laat dan ook niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM, bij het nemen van de in casu bestreden beslissing, vast te stellen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt het volgende:

*"La décision du 31 juillet 2025 prolongeant le délai de transfert Dublin à dix-huit mois méconnaît les exigences légales en matière de motivation formelle, telles qu'elles découlent des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.*

*Selon l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 :*



*« Les actes administratifs doivent mentionner les considérations de droit et de fait qui en constituent le fondement. »*

*Et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit explicitement :*

*« Les décisions individuelles prises sur base de la présente loi doivent être motivées en fait et en droit. »*

*Ces dispositions consacrent une exigence de transparence, de contrôle de légalité, et de respect des droits de la défense du destinataire de la décision.*

*La décision litigieuse se limite à affirmer que le requérant aurait été absent à l'adresse déclarée lors d'un contrôle policier, que son nom n'apparaissait pas sur la sonnette et qu'il était inconnu des autres habitants de l'immeuble. Sur cette base, il est considéré comme « soustrait volontairement à la procédure », justifiant une prolongation du délai de transfert à 18 mois.*

*Or, aucune évaluation individualisée de la situation du requérant n'est proposée. La décision ne contient aucun élément sur son comportement antérieur, sur l'existence ou non de convocations envoyées, sur les diligences entreprises par l'Office, ni sur la question de savoir si l'absence constatée était intentionnelle, temporaire ou liée à une circonstance indépendante de sa volonté.*

*Elle ne mentionne aucune analyse juridique approfondie, ni ne cite la jurisprudence pertinente de la Cour de justice de l'Union européenne (notamment l'arrêt Jawo, C-163/17), ni les critères dégagés pour caractériser une « soustraction » au sens du Règlement Dublin III.*

*En vertu de la jurisprudence constante du Conseil d'État, l'absence de motivation adéquate constitue un vice substantiel affectant la légalité de l'acte administratif. Une motivation stéréotypée ou insuffisante empêche le destinataire de comprendre les raisons précises de la mesure prise à son encontre, et fait obstacle à l'exercice efficace de son droit de recours.*

*La Cour constitutionnelle a, en outre, rappelé que l'exigence de motivation des décisions affectant les droits fondamentaux (notamment en matière d'asile et de séjour) découle également de l'article 10 de la Constitution (principe d'égalité) et de l'article 6 CEDH (droit à un procès équitable).*

*La partie adverse soutient que le requérant a manqué à son obligation de coopération en ne résidant pas effectivement à l'adresse qu'il avait lui-même déclarée ([...], 1140 Evere), en s'appuyant sur une seule visite de contrôle de domicile réalisée par la police locale le 17 juillet 2025. Ce constat aurait, selon l'Office, suffi à conclure à une soustraction volontaire (« justifiant la prolongation du délai de transfert sur le fondement de l'article 29, §2, du Règlement Dublin III).*

*Ce grief repose uniquement sur une visite policière effectuée le 17 juillet 2025 à 12h05, lors de laquelle :*

- le requérant n'a pas été trouvé sur place ;*
- son nom ne figurait pas sur la sonnette ;*
- les habitants de l'immeuble ont déclaré ne pas le connaître.*

*Un tel constat, isolé, ne permet pas de conclure de manière légale et suffisante que le requérant ne résidait pas à l'adresse indiquée, encore moins qu'il se serait volontairement soustrait aux autorités. L'exécution d'un seul contrôle de domicile ne peut suffire à constater une absence de résidence effective.*

*La jurisprudence rappelle de manière constante que l'absence du requérant lors d'un seul contrôle inopiné, en journée, ne peut suffire à établir une soustraction volontaire, sauf à prouver des éléments supplémentaires (ex. : domiciliation fictive, fausse déclaration, refus de contact répété).*

*Il a été jugé que:*

*« Il ressort notamment de l'arrêt Jawo, visé au point 3.1. du présent arrêt, qu'un élément intentionnel, démontrant la volonté de se soustraire délibérément à la procédure de transfert, est requis pour conclure à la fuite d'un demandeur de protection internationale et que cet élément intentionnel est présumé exister si le demandeur concerné a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités nationales compétentes alors qu'il était par ailleurs informé de cette obligation.*

*En l'occurrence, le Conseil relève qu'il n'est pas contesté que le requérant a quitté son lieu de résidence attribué, en ayant informé les autorités compétentes de son changement d'adresse, par courriel de son conseil le 23 mai 2023. Par conséquent, il apparaît que le requérant a notifié son changement d'adresse à la partie défenderesse. En outre, la circonstance selon laquelle le requérant « n'a pas pu être trouvé », lors*

du seul et unique contrôle de police en date du 4 juillet 2023, à l'adresse de la résidence qu'il avait communiquée à la partie défenderesse, ne démontre pas que le requérant aurait quitté son lieu de résidence.

Partant, la présomption visée dans l'arrêt Jawo précité n'est pas applicable. Il convient donc d'examiner si la partie défenderesse a raisonnablement pu conclure que la partie requérante avait l'intention de se soustraire à la procédure de transfert.

3.2.2. À cet égard, le Conseil constate la décision querellée est fondée sur un rapport dressé par un agent de police, non identifié, dont il résulte, après un passage le 4 juillet 2023 à une heure indéterminée (« Negatief »), que « Betrokkene zijn broer woont in het appartement. Deze zegt ons dat hij steeds gaat slapen bij vrienden en dat hij niet vaak meer op het adres verblijft. Waar de vrienden wonen wil de broer niet zeggen ». Ledit rapport se réfère à un seul et unique passage au prétendu domicile du requérant, l'adresse de celui-ci n'y figurant pas, aucune autre mention ne permettant de penser que d'autres contrôles domiciliaires auraient eu lieu. Or, ce seul passage au domicile du requérant ne permet pas d'établir à suffisance que ce dernier s'est délibérément soustrait aux autorités belges, rendant par-là son transfert vers l'État membre responsable matériellement impossible, de sorte que l'élément intentionnel requis, en l'espèce, n'est pas rencontré. La circonstance selon laquelle le frère du requérant, lequel n'est pas autrement identifié, habitant à la même adresse, aurait déclaré que le requérant « va toujours dormir chez des amis et qu'il ne réside pas souvent à cette adresse » n'est pas de nature à énerver cette conclusion. Force est par conséquent de constater que la motivation retenue par la partie défenderesse est insuffisante pour comprendre les raisons pour lesquelles elle a considéré que le requérant était en fuite et que « [...] l'intéressé ne peut être localisé par les autorités belges ».

Ainsi, le Conseil observe, à l'instar de la partie requérante, qu'il est manifestement déraisonnable de supposer qu'à partir d'un seul et unique contrôle, réalisé le 4 juillet 2023, à une heure indéterminée, il devrait être établi que le requérant ne résiderait pas à cette adresse et serait « en fuite ». En outre, le Conseil constate que le requérant a introduit un recours contre la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater), visée au point 1.4. du présent arrêt.

Le Conseil tient à rappeler que la prolongation du délai de transfert doit rester « exceptionnelle » dès lors qu'elle contrevient à l'objectif de célérité du Règlement Dublin III. Il s'ensuit que cette disposition doit être interprétée de manière restrictive. Dès lors, le Conseil estime, au vu des circonstances propres au cas d'espèce, que la partie défenderesse n'a pas pu valablement estimer que le requérant « ne peut être localisé par les autorités belges » et qu'il a dès lors « pris la fuite ».

En conclusion, le Conseil constate qu'il ne peut raisonnablement être déduit de l'absence du requérant au seul et unique contrôle réalisé par les services de police en date du 4 juillet 2023 à son adresse de résidence - adresse dont il n'est pas contesté qu'elle a été fournie d'initiative par le requérant lorsqu'il a quitté son lieu de résidence attribué, que ce dernier « n'a pas pu être trouvé », et qu'il s'est délibérément soustrait aux autorités belges rendant par-là son transfert vers l'État membre responsable matériellement impossible.

Par conséquent, la décision attaquée procède donc d'une violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, combiné à l'article 29 du Règlement Dublin III ».

L'absence du requérant lors d'un seul contrôle de domicile ne permet pas, en soi, de conclure à un comportement de soustraction. L'autorité doit faire preuve de diligence raisonnable et mener une enquête effective pour établir qu'un demandeur est réellement sous-traitant.

Il est également fréquent que des personnes précarisées, sans ressources, soient hébergées dans des conditions informelles, sans que leur nom figure sur la boîte aux lettres ou que les voisins aient nécessairement connaissance de leur présence.

L'absence de preuve positive d'intention de soustraction exclut l'application de l'article 29, § 2

Le critère juridique de soustraction au sens du Règlement Dublin III est strictement défini par la jurisprudence de la CJUE dans l'arrêt Jawo (C-163/17, 19 mars 2019) :

« Le seul fait qu'un demandeur ne soit pas retrouvé à l'adresse connue des autorités ne suffit pas à établir une soustraction volontaire. Il faut que la personne se soit délibérément et intentionnellement soustraite à la mesure de transfert, en ayant conscience des conséquences. »

Autrement dit, l'intention subjective de se cacher doit être démontrée. Ce n'est pas le cas ici.

Le requérant :

- a spontanément communiqué son adresse par recommandé le 29 mars 2025 ;
- n'a jamais reçu de convocation à laquelle il aurait refusé de se rendre ;
- n'a jamais été informé d'un contrôle prévu à son domicile ;
- n'a jamais été recherché activement ou relancé par un autre moyen (courrier, appel, convocation, etc.).

L'administration ne peut inférer une volonté de fuite sur la seule base d'un constat ponctuel et non corroboré. C'est précisément ce que la CJUE exclut dans l'affaire Jawo : la responsabilité probatoire incombe à l'État qui invoque la soustraction, lequel doit démontrer des actes actifs d'évitement.

Le requérant a, au contraire, fait preuve de bonne foi et de coopération. Il ressort du dossier que [M.L.C.] a respecté l'ensemble de la procédure Dublin, notamment en déclarant volontairement son adresse de résidence et en ne s'opposant jamais à sa reprise en charge. À aucun moment, il n'a adopté un comportement d'entrave, de dissimulation ou de fuite.

Le comportement du requérant ne révèle aucunement une volonté de se soustraire, mais bien une disponibilité manifeste à coopérer avec les autorités belges.

L'absence du nom de [M.L.C.] sur la sonnette ou son indisponibilité lors d'un passage isolé peut s'expliquer par la précarité de ses conditions de logement. Il était hébergé de manière informelle, sans bail, dans une chambre mise à disposition à titre temporaire. Son absence pouvait résulter d'un déplacement ponctuel pour des démarches administratives ou d'un hébergement occasionnel chez un proche, sans que cela ne traduise une intention de se soustraire à la procédure.

Ces éléments doivent être analysés à la lumière du principe de proportionnalité, au regard de l'impact grave qu'entraîne la prolongation du délai de transfert.

L'Office des étrangers a tiré une conclusion très lourde de conséquence — à savoir, une prolongation de 18 mois supplémentaires de la mesure de transfert — sur la base d'un constat sommaire, sans mettre en œuvre d'autres moyens raisonnables :

- ni vérification auprès du CPAS, du registre national, ou d'autres institutions ;
- ni tentative de contacter le requérant par voie postale ou téléphonique ;
- ni mise en demeure de se présenter à l'administration.

Cette absence de recherche complémentaire constitue une carence manifeste dans le devoir de diligence de l'administration, en violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (droit à une bonne administration).

La partie adverse reproche au requérant de ne pas avoir informé l'administration d'un changement d'adresse après le passage infructueux de la police à l'adresse déclarée ([...], 1140 Evere) le 17 juillet 2025. Elle en déduit que le requérant aurait délibérément cherché à se cacher et qu'il convient de le considérer comme s'étant soustrait (« ondergedoken ») à la procédure Dublin.

Il ressort du dossier que [M.L.C.] a spontanément communiqué son adresse de résidence au moyen d'un courrier recommandé daté du 29 mars 2025, réceptionné par l'administration le 2 avril 2025. Cette démarche témoigne de sa volonté manifeste de coopérer, en conformité avec ses obligations issues des articles 74/22 § 1er et §2 de la loi du 15 décembre 1980.

L'obligation de notifier un changement de résidence ne peut naître que si un tel changement est effectivement intervenu, ou si l'administration a explicitement requis une confirmation ou une mise à jour. Elle suppose également que le demandeur ait été informé de manière claire que l'adresse déclarée était présumée incorrecte. Aucun de ces cas ne s'applique ici.

En vertu du principe de présomption de bonne foi et de la jurisprudence constante de la CJUE et du Conseil du contentieux des étrangers, il appartient à l'administration qui entend tirer des conséquences juridiques d'un prétendu changement de résidence de prouver que le requérant ne vivait plus à l'adresse déclarée.

Dans l'affaire Jawo (C-163/17), la CJUE rappelle expressément que :

« L'on ne peut présumer une soustraction volontaire qu'en cas d'éléments objectifs démontrant que l'intéressé s'est intentionnellement soustrait à l'exécution du transfert. »

Or, en l'espèce, rien ne permet de conclure à un déménagement du requérant : aucun élément ne l'atteste, aucun retour de courrier n'a été versé au dossier, et aucune tentative de reprise de contact par courrier ou

téléphone n'a été entreprise après le 17 juillet 2025. L'administration n'a par ailleurs jamais notifié au requérant le moindre doute quant à l'exactitude de l'adresse qu'il avait volontairement communiquée.

L'administration ne peut donc tirer argument d'un silence, sans que ce silence ait été précédé de tentatives effectives de rétablir le contact ou de mise en demeure expresse.

Il convient de souligner que le requérant n'a jamais été informé du fait qu'un contrôle avait été tenté en son absence ou que l'administration considérerait son adresse comme erronée. Le silence de l'administration après le contrôle fait obstacle à toute conclusion défavorable.

Le défaut d'information opposé au requérant contrevient à l'article 74/22, §2 de la loi du 15 décembre 1980, qui impose que l'étranger soit clairement informé, dans une langue qu'il comprend, de ses obligations de coopération et des conséquences d'un éventuel manquement. Il viole en outre le principe du contradictoire ainsi que celui de la loyauté procédurale, qui exigent que toute décision défavorable soit précédée d'une information adéquate et d'un véritable droit d'être entendu.

En l'absence d'un tel avertissement, il est totalement déraisonnable d'exiger du requérant qu'il devine que son adresse aurait été mise en doute et qu'il doive se manifester de manière proactive. Cela revient à inverser la charge de la preuve, au détriment du droit de défense.

L'administration ne peut fonder la prolongation d'un délai de transfert uniquement sur le fait qu'un contrôle a échoué et qu'aucune réaction ultérieure du requérant n'a été constatée, en l'absence d'éléments positifs montrant qu'il se serait caché.

Enfin, il importe de rappeler que le requérant a toujours coopéré pleinement à la procédure, sans jamais refuser sa reprise en charge par le Portugal ni manifester la moindre intention d'échapper au transfert. Il n'a entrepris aucune démarche dilatoire et s'est, au contraire, constamment inscrit dans une attitude de transparence et de respect des obligations procédurales.

Le silence du requérant après le 17 juillet 2025 s'explique logiquement par le fait qu'il n'a jamais été informé d'une quelconque difficulté ou du besoin de se manifester à nouveau. Il s'agit donc d'un silence passif et non intentionnel, qui ne peut en aucun cas être assimilé à une fuite active.

Le grief tiré de l'absence de communication d'une nouvelle adresse ne repose sur aucun élément objectif ou juridique. L'administration n'a pas rempli son devoir de notification ni son obligation de vérification minimale. La conclusion selon laquelle le requérant serait sous-traitant est prématurée, non fondée, et disproportionnée au regard de la gravité des conséquences.

La décision attaquée est, sur ce point également, entachée d'un excès de pouvoir, d'un manque de diligence, d'une violation des droits de la défense, et d'une erreur manifeste d'appréciation.

La partie adverse soutient que [M.L.C.] aurait volontairement tenté d'échapper à son transfert vers l'Etat membre responsable (le Portugal), c'est-à-dire volontairement soustrait à l'exécution de la procédure Dublin — conformément à l'article 29, § 2, du Règlement (UE) n° 604/2013.

Elle fonde cette affirmation principalement :

- sur le constat d'absence du requérant lors d'un contrôle de domicile unique effectué le 17 juillet 2025,
- sur l'absence de réaction ultérieure de la part du requérant,
- sur une interprétation extensive de la jurisprudence de la CJUE, notamment l'arrêt Jawo (C-163/17).

L'article 29, §2, du Règlement Dublin III permet une prolongation du délai de transfert de six à dix-huit mois uniquement si le demandeur d'asile s'est soustrait à la procédure. Toutefois, cette notion de « soustraction » a été strictement interprétée par la Cour de justice de l'Union européenne.

Dans son arrêt Jawo (C-163/17, 19 mars 2019), la CJUE précise que :

« Un demandeur ne saurait être considéré comme s'étant soustrait à l'exécution d'un transfert que s'il s'est intentionnellement soustrait à la portée des autorités nationales, en ayant été informé des conséquences de son comportement. »

Et plus loin :

« Une simple absence lors d'une tentative de transfert ou un défaut de présence à une adresse connue ne suffisent pas, en soi, à établir une telle soustraction. »

Autrement dit :

- la preuve d'une intention délibérée de fuir les autorités est indispensable ;

- cette soustraction doit être matérialisée par des actes positifs : changement d'identité, fausse déclaration, fuite organisée, refus manifeste de coopérer ;  
- elle suppose également que l'intéressé ait été préalablement informé, dans une langue qu'il comprend, des conséquences juridiques de son comportement (cf. art. 74/22, §2, loi belge du 15 décembre 1980).

Dans le cas présent, le requérant a déclaré son adresse conformément aux prescriptions légales et n'a jamais reçu de convocation ni d'avertissement relatif à une absence ou à ses conséquences juridiques. Il n'a en outre jamais cherché à dissimuler son identité, à refuser le transfert ou à s'opposer de quelque manière que ce soit à l'exécution de la procédure.

Il est donc objectivement impossible de qualifier son comportement de « soustraction volontaire », dès lors qu'aucun acte positif d'évitement n'a été constaté et que la prétendue soustraction repose uniquement sur une absence ponctuelle, sans relance ni suite. Le silence du requérant résulte exclusivement de l'absence de notification ou de convocation, et non d'une volonté de se dissimuler.

L'Office inverse la charge de la preuve, en contradiction avec le droit de l'Union

La décision attaquée s'appuie de manière erronée sur l'argument selon lequel il n'appartiendrait pas aux autorités d'apporter la preuve des intentions du requérant, en invoquant notamment l'arrêt Jawo, §61. Cette lecture est erronée et incomplète.

Dans cet arrêt, la Cour ne dispense pas l'autorité de l'obligation de démontrer un comportement objectivement constitutif de soustraction, mais elle précise seulement que l'administration ne doit pas prouver l'intention subjective lorsqu'elle dispose d'indices objectifs, répétés et convergents. Cela n'est manifestement pas le cas ici, puisqu'un seul fait isolé, à savoir une absence au domicile un jour donné, est invoqué.

Ainsi, le raisonnement de l'Office revient à présumer la soustraction, ce qui constitue une inversion de la charge de la preuve, en contradiction avec l'article 22 du Règlement Dublin II, l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne relatif à la bonne administration, ainsi qu'avec les principes fondamentaux du droit administratif belge.

Le passage de six à dix-huit mois de délai de transfert constitue une sanction administrative particulièrement lourde, car il prolonge l'insécurité juridique du requérant et retarde son accès effectif à une procédure d'asile. Il en résulte une attente prolongée, contraire à la finalité du système Dublin, qui vise à garantir une répartition rapide et équitable des demandes de protection internationale.

Une telle mesure, fondée sur un constat unique, non vérifié, non confirmé, viole en outre le principe de proportionnalité, garanti à l'article 5 §4 du Traité sur l'Union européenne, ainsi qu'en droit belge.

La partie adverse affirme que le comportement du requérant permet de conclure à une soustraction volontaire au sens de l'article 29, §2, du Règlement Dublin III, ce qui justifierait la prolongation du délai de transfert vers le Portugal à dix-huit mois. Elle affirme également, en s'appuyant sur l'arrêt CJUE Jawo (C-163/17), que l'administration n'est pas tenue de prouver les intentions du requérant, mais seulement son absence.

Une telle analyse constitue une mauvaise lecture du droit applicable, une déformation de la jurisprudence européenne, et une application manifestement excessive du mécanisme de prolongation.

L'article 29, §2, du Règlement (UE) n° 604/2013 permet de prolonger le délai de transfert à dix-huit mois, uniquement si le demandeur s'est soustrait à la procédure de transfert. Il s'agit d'une exception au délai normal de six mois, et non d'un mécanisme de droit commun.

Selon le principe d'interprétation stricte des dérogations, confirmé notamment dans l'arrêt CJUE Petronas Lubricants (C-471/18), il appartient à l'administration qui invoque l'exception de démontrer qu'elle en remplit strictement les conditions.

Le simple fait qu'une personne soit absente à une adresse donnée, sans qu'un comportement actif de dissimulation ne soit prouvé, ne suffit pas à justifier l'activation de cette disposition dérogatoire.

Contrairement à ce que prétend l'administration, l'arrêt CJUE Jawo (C-163/17) ne supprime pas l'exigence de preuve : il précise que l'intention subjective de l'intéressé n'a pas à être démontrée, mais que les autorités doivent fonder leur conclusion sur des faits objectifs et concordants.

En d'autres termes, un défaut de présence isolé ou le silence du requérant après un seul contrôle ne peut être assimilé à un acte d'évitement, le fardeau de la preuve pesant intégralement sur l'État membre qui

*invoque la soustraction. La décision attaquée méconnaît ainsi l'exigence d'un comportement actif de non-coopération.*

*En droit belge comme en droit de l'Union, la prolongation du délai de transfert ne peut être fondée sur de simples suppositions ou sur des indices partiels. Il faut démontrer une absence de coopération, ou du moins une attitude manifestement passive malgré des tentatives de contact actives des autorités.*

*Or, dans le cas présent, aucune convocation n'a été adressée au requérant après le contrôle de juillet, aucune mise en demeure ne lui a été notifiée et aucun courrier de rappel n'a été envoyé. Les autorités n'ont entrepris aucune tentative active de rétablir le contact avec lui. Enfin, aucun retour de courrier ni aucun indice d'un déménagement n'a été mentionné.*

*Il en résulte que l'Office des étrangers a tiré des conséquences lourdes (prolongation de 12 mois) à partir de faits non corroborés, non contestés, et non complétés par une diligence raisonnable.*

*L'autorité administrative ne peut se substituer à une présomption de fuite pour pallier sa propre inaction.*

*En effet, en vertu du principe d'impartialité, l'administration ne peut reprocher au demandeur une prétendue inaction alors qu'elle ne l'a jamais convoqué, ni informé d'un doute sur son adresse. Elle n'a par ailleurs recouru à aucun des canaux de communication habituels (téléphone, mail, courrier postal) pour l'avertir.*

*L'administration ne peut présumer la soustraction d'un demandeur d'asile que lorsqu'elle a mis en œuvre tous les moyens raisonnables pour reprendre contact avec lui et que celui-ci les a délibérément ignorés.*

*En l'espèce, rien ne démontre que le requérant ait refusé sciemment de coopérer. Son absence du 17 juillet 2025, unique et non expliquée, ne permet pas de lui faire porter la responsabilité du blocage de la procédure.*

*En conclusion, le grief selon lequel la prolongation du délai de transfert à 18 mois serait légalement justifiée en vertu de l'article 29, § 2, du Règlement Dublin III est mal fondé. En effet, l'administration n'a ni apporté la preuve d'un comportement de soustraction, ni mené les vérifications nécessaires, ni respecté ses obligations de notification, de mise en garde et de proportionnalité.*

*La partie adverse soutient que, postérieurement au contrôle de domicile infructueux du 17 juillet 2025, le requérant ne se serait plus manifesté auprès de ses services et n'aurait pas communiqué de nouvelle adresse, ce qui démontrerait, selon elle, un comportement volontaire de fuite ou de soustraction à l'exécution du transfert.*

*Ce grief est juridiquement irrecevable, factuellement infondé et manifeste une inversion de la charge de la preuve, en contradiction avec les principes fondamentaux du droit européen et belge.*

*Le silence du requérant ne saurait être interprété comme un acte de fuite en l'absence de notification préalable. En premier lieu, l'Office ne démontre pas avoir informé le requérant du contrôle de domicile, ni signalé un doute quant à la validité de son adresse, ni adressé une convocation, un rappel ou une mise en demeure après ce contrôle, ni même tenté d'entrer en contact avec lui par téléphone ou courrier.*

*Or, en vertu de l'article 74/22, §2 de la loi du 15 décembre 1980, toute mesure susceptible d'entraîner des conséquences juridiques lourdes (comme une prolongation du délai Dublin) suppose que l'intéressé ait été clairement informé de ses obligations et des conséquences en cas de non-coopération.*

*En l'absence de toute notification ou relance, le silence du requérant ne peut être interprété comme une intention de fuite. Le requérant n'a jamais été informé que l'administration considérerait que le contrôle à son domicile avait échoué ou que l'adresse déclarée serait inexacte. Il n'a pas non plus reçu d'indication selon laquelle il devait se manifester de sa propre initiative dans un délai déterminé.*

*Il est donc parfaitement compréhensible qu'en l'absence de communication de l'administration, le requérant ait cru que sa situation n'exigeait aucune action supplémentaire de sa part.*

*Le droit à une procédure équitable et transparente impose que l'administration informe clairement les personnes concernées de ce qui est attendu d'elles, et ne tire pas des conséquences négatives d'un comportement qu'elle n'a jamais indiqué comme problématique.*

*Le principe de bonne administration impose une action diligente de la part de l'autorité*

*Selon l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, les autorités administratives ont l'obligation :*

- de traiter les dossiers avec impartialité et diligence ;*
- de communiquer toute difficulté au justiciable ;*
- de respecter le droit d'être entendu avant de tirer une conclusion défavorable.*

*En ne reprenant aucun contact avec le requérant après le contrôle de juillet 2025, l'Office des étrangers a manqué à son obligation de gestion raisonnable et équitable de la procédure. Il ne peut ensuite faire reposer les conséquences de sa propre inaction sur le requérant, comme le rappelle :*

*CJUE, arrêt Samba Diouf (C-69/10) : « Toute décision défavorable doit faire l'objet d'un examen diligent et donner lieu à un véritable dialogue procédural. »*

*Le grief fondé sur l'absence de contact du requérant après le 17 juillet 2025 ne repose sur aucun fait objectif démontrant une volonté de se cacher. Il constitue une présomption abusive, construite sur un comportement passif, compréhensible et non fautif, dans un contexte où l'administration elle-même est restée silencieuse.*

*Dès lors, la prolongation du délai de transfert à 18 mois est, sur ce point aussi, entachée d'une erreur manifeste d'appréciation, d'une violation des droits procéduraux du requérant, et d'un excès de pouvoir.*

4.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 en artikel 51/5, § 6 van de Vreemdelingenwet, geduid dat de termijn om een overdrachtsbesluit uit te voeren kan worden verlengd tot achttien maanden indien de vreemdeling op wie die besluit betrekking heeft onderduikt. Hij heeft verder uiteengezet dat op de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsbesluit, gelet op artikel 74/22 van de Vreemdelingenwet, een medewerkingsplicht rust en deze plicht inhoudt dat deze vreemdeling het adres van zijn effectieve verblijfplaats moet meedelen en steeds bereikbaar en beschikbaar dient te blijven. Verweerder heeft toegelicht dat verzoeker bij een politiecontrole op 17 juli 2025 niet kon worden aangetroffen op het laatste door hem meegedeelde adres, dat zijn naam niet op de bel stond en dat hij niet bekend was bij de andere bewoners van het gebouw waar hij stelde te wonen. Hij heeft tevens aangegeven dat verzoeker zijn nieuwe verblijfplaats niet meedeelde en ook geen contact meer opnam. Uit dit alles heeft verweerder geconcludeerd dat verzoeker is ondergedoken. Hij heeft verduidelijkt dat hij de Portugese autoriteiten in kennis stelde van het feit dat de overdracht van verzoeker moet worden uitgesteld en hen verzocht kennis te nemen van de verlenging van de overdrachtstermijn tot achttien maanden. Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd waar hij poneert dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn en de overwegingen van de bestreden beslissing niet toelaten vast te stellen dat een individuele evaluatie werd doorgevoerd. De voorziene motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door te stellen dat verweerder niets heeft vermeld over zijn vroegere gedragingen, over eventuele aan hem verzonden oproepingen en omtrent de vraag of hij moedwillig afwezig was, dan wel tijdelijk of ten gevolge van een omstandigheid buiten zijn wil toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd. Hij toont dit evenmin aan door op te merken dat verweerder geen rechtspraak van het Hof van Justitie heeft geciteerd of criteria om te kunnen vaststellen dat iemand is ondergedoken heeft weergegeven. De Raad benadrukt in dit verband dat de formele motiveringsplicht verweerder er louter toe verplicht uiteen te zetten op welke juridische en feitelijke gronden hij meende een beslissing te kunnen nemen. Deze verplichting houdt niet in dat verweerder allerhande niet ter zake doende gegevens of theoretische beschouwingen in een beslissing moet opnemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 – dat verzoeker ook geschonden acht – bepaalt het toepassingsgebied van deze wet en verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze bepaling op enigerlei wijze werd geschonden. Er wordt nergens betwist dat de in deze wet voorziene formele motiveringsplicht van toepassing is en verweerder heeft deze verplichting, zoals reeds gesteld, gerespecteerd.

Een schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

4.3.2.3. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker nog uitvoerig uiteenzet waarom hij niet akkoord kan gaan met de inhoud van de bestreden beslissing. Hierdoor toont hij evenwel niet aan dat de door hem aangevoerde wetsbepalingen die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht – wat een vormvereiste is – werden miskend. Dit onderdeel van zijn betoog houdt geen verband met het in zijn derde middel als geschonden aangevoerde artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de met de evenzeer geschonden geachte artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een uiteenzetting die geen betrekking heeft op de als geschonden aangevoerde wetsbepalingen vormt geen ontvankelijk middel.

Louter ten overvloede vestigt de Raad er nogmaals de aandacht nog op dat verweerder de vaststelling dat verzoeker is ondergedoken niet baseert op het enkele feit dat hij niet thuis was bij één politiecontrole. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, niet alleen opgemerkt dat de politie verzoeker niet kon aantreffen op het opgegeven adres, maar ook dat zijn naam niet op de bel stond en dat hij onbekend was bij de andere bewoners van het gebouw. Het is op basis van deze vaststellingen niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker geen belangen (meer) had op dit adres en dat hij, nu hij ook niet had meegedeeld waar hij wel effectief verbleef, dus was ondergedoken. Het door verzoeker aangevoerde citaat uit een arrest van de Raad, dat bovendien geen precedentswaarde heeft, laat hier niet anders over denken.

Waar verzoeker nogmaals stelt dat niet vaststaat dat hij de intentie had om zich te onttrekken aan de Belgische overheden, waar hij voorhoudt dat verweerder in gebreke is gebleven om aan te tonen dat hij zich bewust en opzettelijk heeft willen onttrekken aan de uitvoering van het ten aanzien van hem genomen overdrachtsbesluit en waar hij betoogt dat verweerder de bewijslast omdraait, kan het volstaan op te merken dat het Hof van Justitie in het arrest waarnaar verzoeker zelf verwijst het volgende heeft overwogen:

*“Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.”*

Het betoog van verzoeker, dat hij zijn adres – waar hij evenwel niet (langer) verbleef – meedeelde, dat hij nooit weigerde in te gaan op een uitnodiging vanwege verweerder – die hem hoe dan ook niet meer kon bereiken –, dat hij nooit werd verwittigd dat een woonstcontrole zou worden doorgevoerd – wat niet verplicht is – en dat men nooit poogde hem actief op te sporen of via andere manieren te bereiken, wijzigt, net zoals zijn toelichting aangaande de vereiste om alles in het licht van het proportionaliteitsbeginsel te bekijken, niets aan het voorgaande en laat ook niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskende. Verzoekers verwijzing naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) is verder niet dienstig. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt immers dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling beroepen.

Verzoekers stelling dat er geen enkel bewijs is dat hij zou zijn verhuisd is niet verenigbaar met de vaststellingen die werden gedaan door de politie.

Verzoeker spreekt zich ook tegen aangezien hij enerzijds stelt dat hij wijzigingen van zijn woonplaats een paar keer meedeelde – wat impliceert dat hij wist dat hij dit diende te doen – en anderzijds voorhoudt dat hij nooit op de hoogte werd gebracht van de medewerkingsplicht die op hem rust, terwijl verweerder, op basis van artikel 74/22, § 2 van de Vreemdelingenwet, nochtans verplicht was hem hierop attent te maken. Bij de bespreking van het eerste middel werd daarenboven al vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de verplichting om zijn woonplaats steeds mee te delen.



De toelichting van verzoeker dat hij niet gekant was tegen een overdracht aan Portugal en nooit heeft laten blijken dat hij zich zou pogen te onttrekken aan een overdracht naar dat land wordt weerlegd door het feit dat hij een beroep instelde tegen het overdrachtsbesluit en dat hij geen enkel initiatief nam om aan voormelde beslissing enig gevolg te geven. Verzoekers bewering dat hij nooit de intentie had om zijn werkelijke verblijfplaats te verhullen is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat hij ter terechtzitting een stuk aanbrengt waarin wordt bevestigd dat hij vanaf augustus 2025 in Anderlecht is gehuisvest via een burgerplatform en nergens uit kan worden afgeleid dat hij enig initiatief nam om verweerder in kennis te stellen van deze nieuwe verblijfplaats. Er kan slechts worden opgemerkt dat verzoeker zich reeds lange tijd onvindbaar maakt voor verweerder.

Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker geldige redenen had om verweerder niet op de hoogte te brengen van het feit dat hij niet (langer) op het opgegeven adres verbleef en op basis van zijn uiteenzetting kan ook niet worden besloten dat hij niet de bedoeling had zich aan acties vanwege verweerder met het oog op de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit te onttrekken.

Enige vorm van machtsoverschrijding, een miskenning van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur, een schending van de rechten van verdediging of een kennelijke appreciatiefout kan niet worden vastgesteld. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe te concluderen dat verweerder de artikelen 22 of 29.2 van de verordening nr. 604/2013 heeft geschonden of is uitgegaan van een incorrecte lezing van een arrest van het Hof van Justitie. Er dient daarenboven te worden herhaald dat de verwijzing naar voorgaande bepalingen en rechtsbeginselen niet tot het besluit leidt dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 eerste lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Er is bijgevolg grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt bijgevolg samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK